

ДИВНІ ОКУЛЯРИ

Був чудовий четверговий полудень. Дороті сиділа на кухонній лаві й нетерпляче перебирала ногами, чекаючи на свого батька.

Дівчинка захоплювалась **Олівером Зомато**, генієм технологій, який готувався представити свою нову гру. Її він тримав у таємниці протягом кількох років.

Представлення мало відбуватися саме в місті Дороті. І... було заплановане на **наступну неділю**.

Уже тривалий час у мережі ширилося багато чуток про цю гру. Дехто стверджував, що Олівер Зомато працював над мисливською грою, де потрібно було користуватися **розумними скейтбордами**. Інші божилися, що бачили демоверсії, які просочилися з компанії, і наполягали, що це буде гра на тему **драконячих** перегонів.

Хай там що, а ця гра зараз була **темою номер один** у всьому світі. Натовпи геймерів і фанатів технологій скупчувалися біля воріт компанії, журналісти винаймали кімнати з виглядом на офіс Олівера Зомато й чатували з біноклями й фотоапаратами, щоби бодай мигцем його побачити і сфотографувати.

Компанія тримала гру **в цілковитій таємниці**. Залишалося лише **ДЕСЯТЬ ДНІВ** до дня її виходу у світ.

Дороті кипіла від цікавості.

Вона мусила переконати тата, щоб він завів її на цю подію. Можливо, доведеться добряче поторгуватися з ним. Якщо ж це не спрацює, їй доведеться

благати. Тоді Дороті могла би побачити Олівера й дізнатися, про що ця гра, швидше, ніж з нею ознайомляться решта...

Вона не прогавить такої нагоди.

Дороті — дванадцять. Вона худорлява й трішки веснянкувата. Живе в маленькому будиночку в Пало-Альто з татом, мамою і гарнесеньким песиком Тоспіком. **Технологічні штучки** — її велика пристрасть: комп'ютери, 3D-принтери, дрони...

А ще одна її величезна пристрасть – **Олівер Зомато**, який вигадує ці технологічні штуки. Дороті має великий плакат із його фото: він у чорній футболці, круглих окулярах – виглядає крутезно. Дівчинка захоплюється Олівером **так само сильно, як її друзі – Джастіном Бібером**.

Щовечора, лежачи в ліжку й дивлячись на плакат, вона уявляє, як колись стане **айтівницею** і розроблятиме творчі ігри, як Олівер.

Вона вже навіть почала це втілювати.

На початку літа Дороті попросила тата, щоб той записав її на курси розробників програмного забезпечення, де почала вивчати **java, мову програмування**. Але все пішло трохи не так, як вона уявляла.

Ніколи Дороті не забуде першого дня на курсах. Коли вона з ентузіазмом зайшла до кімнати, багато страшних, патлатих хлопців просто витріщилися на неї. Цілий день вона вдивлялась у коди, нічого не розуміючи. Коли ж про щось запитувала, то отримувала відповіді дивною мовою, яку не могла збагнути.

Вона мов опинилася в Китаї
та намагалася розмовляти
китайською.

На жаль, китайської дівчинка зовсім не знала.

Через кілька тижнів Дороті вирішила, що нічого-сінько не розуміє на тих курсах. І більше туди не ходила, бо подумала, що курси їй просто не підходять. Але це її не розчарувало.

Вона не збиралася здаватися. Тут, у її рідному місті Пало-Альто, жили тисячі айтівників. Яюсь же вони навчилися, то й Дороті теж знайде спосіб. Просто вона, мабуть, не з того почала.

Проти Дороті її батьки були реально старомодні люди. Тато – типовий американець. Форма його голови була прямокутна, а ще тато носив величезні куцоподібні вуса. Він працював керівником зміни на заводі з виробництва склянок, розташованому за містом. Батько

бачив, як безліч працівників стали безробітними через автоматизацію виробництва, і через це **зненавидів технології.**

Мама Дороті... Єдиними ворогами матері були хатні бактерії та мікроби. Мама надзвичайно пишалась їхнім домом, він робив її щасливою. Народилася та виросла вона в Туреччині. Колись давно батько Дороті відвідував Туреччину у справах. Там на поромі він зустрів дівчину й закохався в неї.

Заради чоловіка мама переїхала до міста, далеко-далеко від рідної країни. У вільний час вона радісно боролась із невидимими крихітними створіннями з допомогою пляшки відбілювача й рідко думала про технології.

Коли подзвонили у двері, була 16:35. Дороті крикнула: **«Я відчиню, мамо!»** – і побігла глянути, хто прийшов. Дівчинка відчинила двері, налаштувавшись благати.

— Ласкаво просимо додому,
любий татку!